

μεν μὲ τοὺς Ἀγγλους — ἐσυνείθιζε νὰναγινώσκη δημοσίᾳ τὰ μυθιστορήματά του, ἀδιάφορον ἂν ἦσαν καὶ δημοσιευμένα, διότι παρ' αὐτῷ τὸ ἔξοχον ἦτο ἡ τέχνη τῆς ἀπαγγελίας καὶ ὁ τρόπος δι' οὗ ἐμιμῆτο ἀναγινώσκων τὰ δρῶντα πρόσωπα. Οὕτως ἔκαμε πολλὰς ἐσπερίδας ἀλησιμονήτους, μεταβάς ἐπίτηδες καὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ἐκ τῶν ὁποίων εἰσέπραξε — διότι τίποτε δὲν γίνεται δωρεὰν εἰς τοὺς εὐτυχεῖς ἐκεῖνους τόπους — ἑκατομύριον στρογγυλόν. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν Παρνασσόν μας δὲν ἦτο ὥραία ἡ ἐσπερίς κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ κ. Κορομηλᾶς ἀνέγνωσε ποτὲ μίαν του κωμωδίαν ;

ΑΝΤΙΛΑΛΟΣ

ΚΟΡΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ!

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑς HANNAH LYNCH

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

Θεῖος ἀμειλικτός

Διατί καὶ πόθεν αἱ καταιγίδες αἱ ταράττουσαι τὸ γαλήνιον ρεῦμα τοῦ ἀγνοῦ ἔρωτος ; Εἶδομεν τὸν σκληρὸν χωρισμὸν δύο ἐρωτευμένων, καὶ ἰδοὺ πάλιν ἄλλο ζευγὸς ἐπαπειλούμενον ἀπὸ νέᾳ δεινᾷ. Μήπως ἔθεσπίσθη ἐξ ἀρχῆς καὶ ἀνέκαθεν ὅτι δὲν θὰ ὑπάρχῃ Παράδεισος χωρὶς ὄφιν, ὅσον καὶ ἂν εἶναι ἄμεμπτοι ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὕα του ; Εἶναι πεπρωμένον νὰ φαρμακεύεται πάντοτε ἡ εὐτυχία των εἴτε ἀπὸ τὸ ἀπαίσιον ἐρπετόν, εἴτε ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἰδίους ;

Διὰ τοὺς δύο τούτους ὁ κεραυνὸς ἐξέσπασε τὴν ἐπαύριον τῆς μνηστείας των, ἐνῷ ὁ εὐδαίμων Ροδόλφος ἐπρογευμάτιζε μὲ τὸν θεῖον καὶ τὴν θεῖαν του.

— Ροδόλφε, εἶπεν ὁ βαρῶνος, ἡ θεία σου κ' ἐγὼ σοῦ ἐτοιμάσαμεν μίαν εὐχαρίστησιν ποῦ δὲν τὴν ἐπερίμενες.

Ὁ Ροδόλφος τὸν προσέβλεψε μειδιῶν, χωρὶς τὸ ἐλάχιστον κακὸν προαίσθημα.

— Πόσον εἰσθε καλοὶ καὶ οἱ δύο, θεῖέ μου. Ἀλλὰ περὶ τίνος πρόκειται ;

— Ἰδοὺ ! Βλέποντες πόσον στενοχωρεῖσαι ἐδῶ — καὶ δὲν ἔχεις ἄδικον, — διωργανίσασμεν μίαν ἐκδρομὴν εἰς τὴν Πελοπόννησον. Θὰ σοῦ δείξω — μεν ὅλα ἐκεῖ τὰ ἱστορικὰ μέρη.

— Ἀλλὰ, θεῖέ μου, δὲν ἔχω διόλου ἐπὶ τοῦ παρόντος τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἶδω τὴν Πελοπόννησον καὶ τὰ ἱστορικὰ της μέρη, εἶπεν ὁ Ροδόλφος ἀδημονῶν καὶ τρομάζων μὴ τὸν ἀναγκάσουν νὰ μακρυνθῇ ἀπὸ τὴν Ἀνδρομάχην. Τὴν ἱστορίαν τὴν βαρύνουμαι καὶ δὲν μὲ μέλει διόλου διὰ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας.

— ὦ Ροδόλφε, ὑπέλαβε μειδιῶσα ἡ βαρωνίς, μὴ μοῦ καταστρέφῃς τὰς ἐλπίδας μου. Ἦλπιζα ὅτι σὺ θὰ μοῦ ἐξηγῇς τὰ πάντα εἰς αὐτὴν τὴν

ἀρχαιολογικὴν περιοδεῖαν. Σὺ δὲν ἔλαβες ἀκόμη καιρὸν νὰ λησιμονήσῃς ὅσα ἔμαθες εἰς τὸ σχολεῖον, τοῦ δὲ θεῖου σου αἱ ἀναμνήσεις εἶναι ἀμυδρότεραι ἀπὸ τὰς ἰδικάς μου.

— Λυποῦμαι πολὺ, θεία μου, ἀλλὰ δὲν ἤθελα νὰ λείψω τώρα ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. Δὲν στενοχωροῦμαι διόλου, θεῖέ μου, σὰς βεβαιῶ. Ἐξ ἐναντίας, εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ἐδῶ.

Ὁ βαρῶνος τὸν ἐκύτταξε λοξῶς.

— Ροδόλφε, σὲ ἰκετεύω, — ἂν δὲν μ' ἐμπόδιζεν ἡ πολυσαρκία θὰ σὲ ἰκέτευσον γονυκλινής, — ἄρσέ μας νὰ σὲ ἀποσπᾶσωμεν διὰ μόνον δύο ἐβδομάδας ἀπὸ τὴν γόησσαν ἐκείνην, τὴν Κυρίαν Φωτεινὴν Νατσελχοῦθερ. Παραδέχομαι καὶ ἀναγνωρίζω ὅτι ἡ συναναστροφή μας καὶ ἡ θεὰ ἱστορικῶν τόπων δὲν ἰσοδυναμοῦν βεβαίως πρὸς τὰ θέλγητρά της, ἀλλὰ κάμε αὐτὴν τὴν χάριν εἰς δύο γέροντας οἱ ὁποῖοι σὲ παρακαλοῦν. Θὰ ἐπανέλθῃς μὲ μεγαλειτέραν ἀκόμη εὐχαρίστησιν εἰς τοὺς πόδας τῆς κιτρινομάτας μαγίσσης τῆς ὁδοῦ Ἀκαδημίας.

— Δὲν σὰς ἐννοῶ, θεῖέ μου ! Δὲν εἶδα τὴν Κυρίαν Νατσελχοῦθερ μετὰ τὸν χορὸν τῆς Κυρίας Ἰαροβίσκη.

— Πῶς γίνεται ! Κύριε τῶν Δυνάμεων ! Τόσον νέος καὶ τόσον ἄγονος !

Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν σύζυγόν του :

— Κυρία μου, μοῦ ἔρχονται δάκρυα νὰ βλέπω τὴν ἀπιστίαν τοῦ φίλου ! Ἀλλ' ὄχι. Αὐτὰ εἶναι δισταγμὸς ψυχῆς ἀθώας. Στενάζει ἐξω ἀπὸ τὰ παράθυρά της, ξεθυμαίνει μὲ τὸ βιολί του, γράφει γράμματα ἐρωτικά . . .

— Μὴ τὸν πειράζῃς, εἶπεν ἡ βαρωνίς. Ἐνθυμήσου ὅτι ἐπέρασες καὶ σὺ ἀπ' αὐτά.

— Πῶς ἤμπορῶ νὰ τὸ λησιμονήσω, ἐνῷ βλέπω ἐνώπιόν μου ἐκείνην διὰ τὴν ὁποίαν ἐστὲν — ναζα, εἶπεν ὁ βαρῶνος χαριεντιζόμενος.

— Ὁ Ροδόλφος καταλαμβάνει ὅτι ἦσαν κάπως διαφορετικοὶ οἱ ἰδικοί σου στεναγμοί. Ἀλλ' ἂς ἀφήσωμεν κατὰ μέρος τὰς ἀστειότητας, Ροδόλφε. Δὲν ἤμπορεῖς νὰ μᾶς παραιτήσῃς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Ἦμπορεῖ κανεὶς νὰ εἶναι ἐρωτευμένος καὶ νὰ περιοδεύῃ — διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν. Δὲν θὰ χαθῇ ἐν τῷ μεταξῷ ἡ Νατσελχοῦθερ.

— Θεία μου, ἀληθῶς δὲν καταλαμβάνω τί ἀνακατόνετε τὴν Νατσελχοῦθερ. Βεβαιώθητε ὅτι δὲν ἔχω τίποτε νὰ κάμω μαζὶ της, οὔτε ἐκείνη μαζὶ μου.

— Ἡ δυστυχὴς ! Τὴν κλαίω, εἶπεν ὁ βαρῶνος. Καὶ ἐν τούτοις ὁ συχαμένος ἐκεῖνος ὁ Ἀγγυρόπουλος περιφέρεται εἰς τὰς Ἀθήνας θυμωμένος καὶ ἀναμμένος, καὶ λέγει τὰ μύρια κατὰ ξανθῶν Γερμανῶν καὶ ἀπειλεῖ μονομαχίας καὶ, Κύριος οἶδε, τί ἀκόμη. Κρίμα νὰ πηγαίνῃ εἰς τὰ χαμένα τόση εὐγενὴς ἀγανάκτησις, τόση ἱπποτικὴ

ζηλοτυπία! Ὅπως δὴποτε, ἐὰν ἐτελειώσαν αἱ μικραὶ σου δοσοληψίαι μὲ τὴν Νατσελχούβερ, δὲν ὑπάρχει λόγος διὰ νὰ μὴ ἀποσπασθῇς ἀπὸ τὰς ἰοστεφάνους Ἀθήνας· ὥστε, φίλτατέ μου, φόρεσε αὖριον τὸ πρῶτ' τὴν κατακτητικὴν ἐκείνην πρασίνην στολὴν σου, καὶ ἀρχίζομεν τὰς ἐκδρομὰς μὰς ἀπὸ τὸν Μαραθῶνα.

Ὁ βαρῶνος εἶχε τελειώσει τὸν καφὲν καὶ τὸ σιγάρον του. Ἐσηκώθη κινῶν τὴν χεῖρα μὲ τρόπον ἐμψαίνοντα ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν ἐπιδέχεται περαιτέρω συζήτησιν. Ὁ δὲ Ροδόλφος ἔμενε ἄφωνος. Τὸν ἐφόβισε τὸ σαρκαστικὸν ὕφος τοῦ θείου του. Ἡ καρδιά του τὸν ὥθει νὰ διακηρύξῃ τὴν μνηστείαν του μὲ τὴν Ἀνδρομάχην, ἀλλ' ἡ γλώσσά του δὲν ἠδύνατο ν' ἀρθρώσῃ λέξιν, καὶ συνησθάνετο ὅτι ἦτο ἄνανδρος ἡ σιωπὴ του.

— Ἀλήθεια, Ροδόλφε, εἶπεν ὁ βαρῶνος ἀνοίγων τὴν θύραν· ἐλησμώνησα νὰ σοῦ εἰπῶ ὅτι γευματίζομεν ἀπόψε εἰς τὴν Κηφισίαν. Θὰ εἴμεθα κάμποσοι. Οἱ νέοι θὰ ἔλθουν ἑριπποὶ καὶ ἡμεῖς πηγαίνομεν μὲ ἀμάξας. Ἀναχωροῦμεν εἰς τὰς τέσσαρας. Ἐτοιμάσου, καὶ κάμε τὰ καλὰ σου διὰ νὰ φανῇς εὐχάριστος εἰς τὴν δεσποινίδα Ρε-βιτάση.

Τὸ τελευταῖον τοῦτο βέλος ἐπλήγωσε θανασίμως τὴν ἐρώσαν καρδίαν τοῦ Ροδόλφου. Οἱ Καραπούλοι ἐπρυγεματίζον τὴν μίαν μετὰ μεσημβρίαν. Δὲν ἠδύνατο νὰ τοὺς ἐπισκεφθῇ εὐσχήμως πρὸ τῶν τριῶν. Μόλις θὰ εἶχε καιρὸν νὰ ἴδῃ τὴν Ἀνδρομάχην, καὶ αὖριον πάλιν ἡ ἀναγκαστικὴ ἐκδρομὴ εἰς Μαραθῶνα! Ἐφαίνετο τόσον καταβεβλημένος καὶ περίλυπος, ὥστε ἡ θεία του τὸν ἐπλησίασε καὶ τὸν ἐφίλησεν εἰς τὸ μέτωπον.

— Πρέπει καὶ καλὰ νὰ ἔλθω μαζὶ σὰς, θεία μου; Δὲν γίνεται νὰ ἔλθω νὰ σὰς εὕρω ἐκεῖ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος;

— Παιδάκι μου, εἶπε τρυφερῶς ἡ βαρωνίς, γελῶσα καθ' ἑαυτὴν διὰ τὴν ευκολίαν μὲ τὴν ὁποίαν τὸν ἠπάτων καὶ τὸν ἔκαμαν νὰ νομίζῃ ὅτι ἀγνοοῦν τὸ μυστικόν του.

— Ὅχι, Ροδόλφε μου. Θὰ εἶναι προσβλητικόν διὰ τοὺς προσκεκλημένους μὰς. Σὲ ἔχομεν ἐδῶ ὥσάν παιδί μὰς καὶ θὰ εἶναι πολὺ ἄνιστον νὰ λείπῃς.

Ὁ Ροδόλφος ἐφίλησε τὴν παχουλὴν χεῖρα τῆς θείας του καὶ ἐστέναξε. Ἐπλησίασεν εἰς τὸ παρὰθυρον καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμούς του ἐβλεπε μακρὰν τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν. Ἦτο θυμωμένος μὲ τὸν ἑαυτόν του. Διὰ τὴν νὰ μὴ ὁμιλήσῃ, νὰ μὴ δεῖξῃ στῆθος; Δὲν ἦτο ἐντροπὴ δι' ἄνδρα ἔτοιμον νὰ νυμφεῖθαι νὰ μὴ ἔχῃ τὸ θάρρος ν' ἀναλάβῃ τὴν εὐθύνην τῆς ἀποφάσεώς του; Ἀλλὰ τὸ σαρδονικὸν μειδίαμα τοῦ θείου του τὸν ἀπεσθόλωσε. Τὸν ἐξεμυθένισεν ἡ εἰρωνία του. Καὶ πῶς νὰ ἐξυμνήσῃ ἐνώπιον τῶν ἀρχοντομαθημένων αὐτῶν συγγενῶν του τὸ γόητρον τῆς ἀθωότητος, τὸ

ἄρωμα τοῦ ἴου, τὸ ἐξαίσιον κάλλος καρδίας ἀγνῆς;

Εἰς τὰς τρεῖς ἀκριβῶς ἔκρουε μὲ τὴν ἀργυρὰν λαβὴν τῆς ράβδου του τὰς ὑάλους τῆς γνωστῆς θύρας εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Λυκαβητοῦ. Εἶχε μάθει νὰ ἐρωτᾷ ἑλληνιστὶ ἐὰν «εἶναι μέσα ἡ Κυρία». Ἡ Μαρία ὑπέθεσεν ὅτι κατὰ τὸ σύνθηρος, ἤθελε νὰ ἴδῃ τὴν Κυρίαν Ἀνδρομάχην, ἀλλ' ὁ Γερμανὸς ἀριστοκράτης εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἤρεσκε ἡ πολλὴ οἰκειότης τῆς Μαρίας, τῆς ἔκοψε τὸν βῆχα μὲ τὸ ξηρὸν ὕφος του καὶ ἐξήγησε ὅτι θέλει νὰ ἴδῃ τὴν Κυρίαν Καραπούλου, καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὴν αἴθουσαν.

— Κυρία! ἐφώναζεν ἡ Μαρία. Σὰς θέλει ὁ γαμβρός.

— Ἀγαπητέ μου, Κύριε Ἐρενστάιν, καλῶς ἤλθετε, εἶπεν ἡ Κυρία Καραπούλου. Τὰ γαλλικά της δὲν ἦσαν περιφρημα, ἀλλ' ἦσαν ὅπωςδὴποτε καλλίτερα ἀπὸ τὰ τοῦ πρωτοτόκου της.

— Ἦλθα νὰ σὰς εἰπῶ ὅτι ὁ θεὸς καὶ ἡ θεία μου ἀπεράσισαν νὰ κάμουν περιοδείαν εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ μὲ θέλουν νὰ τοὺς συνοδεύσω.

— Δὲν πρέπει νὰ δυσαρεστήσετε τὸν θεῖον καὶ τὴν θείαν σας. Καλοπιάνετέ τους διὰ νὰ συγκατανεύσουν εἰς τὴν εὐτυχίαν σας. Ἰδοὺ καὶ ἡ Ἀνδρομάχη! Κόρη μου, ὁ Κύριος Ἐρενστάιν θὰ λείψῃ ὀλίγας ἡμέρας ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. Καλὰ θὰ κάμῃ, ἀφοῦ πρόκειται νὰ εὐχαριστήσῃ ἐκείνους ποῦ ἔχει ὥσάν δευτέρους γονεῖς.

Ἡ Ἀνδρομάχη ὠχρίασε καὶ πάλιν ἠρυθρίασε διὰ μιᾶς. Ὁ Ροδόλφος ἐνῶ τῆς ἐσφιγγε τὴν χεῖρα ἠσθάνθη εἰς τὴν πονεμένην καρδίαν του ρίγος ἠδονῆς.

— Μοῦ φαίνεται τόσον σκληρὸν νὰ σ' ἀφήσω τώρα, Ἀνδρομάχη.

Δὲν ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ τίποτε, διστάζουσα μὴ εἴπῃ περισσότερα τοῦ ἀρμόζοντος, ἀλλ' οἱ ὠραῖοί της ὀφθαλμοὶ ἔλεγον ὅσα δὲν ἐτόλμα νὰ προφέρῃ.

— Λυπεῖσαι καὶ σύ, ἠρώτησε τρυφερῶς ὁ Ροδόλφος.

— Πρέπει νὰ φύγῃς, Ροδόλφε; καὶ ἡ φωνὴ της ἔτρεμε.

— Θέλεις νὰ μείνω, ἀγάπη μου;

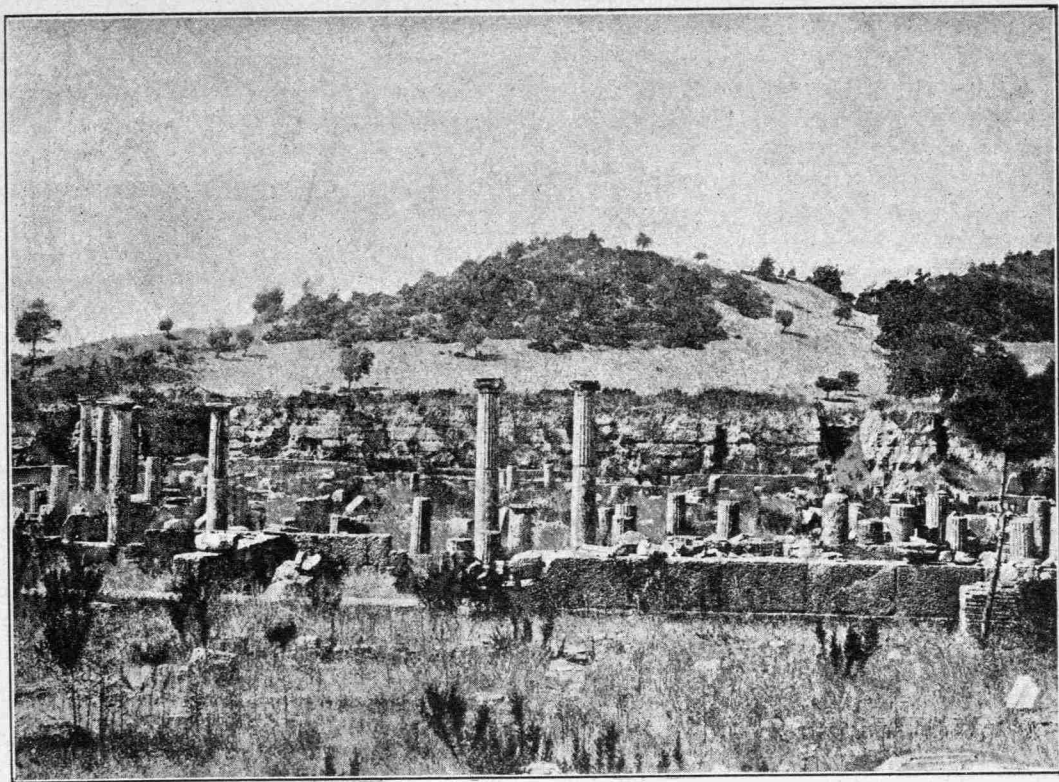
Ἡ Ἀνδρομάχη ἐκύτταξε τὴν μητέρα της.

— Καὶ ἔχει λόγον ὅτι πρέπει νὰ πάγῃ; ἀνέκραζεν ἡ Κυρία Καραπούλου. Πῶς γίνεται νὰ τοὺς δυσαρεστήσῃ; Δὲν θὰ εἶναι δὲ καὶ διὰ πολὺν καιρὸν. Εἰς τὸ μεταξὺ θὰ ἔχωμεν ἐδῶ τὰς ἐτοιμασίας τοῦ γάμου.

— Λοιπὸν νὰ φύγω, Ἀνδρομάχη; ἠρώτησε καὶ πάλιν ὁ Ροδόλφος μὲ τοὺς ὀφθαλμούς του καρφωμένους εἰς τοὺς ἰδικούς της.

— Ναί, ἐψιθύρισε.

Ἐκάθισε, ἐπῆρε τὸ κέντημά της καὶ ἤρχισε νὰ κεντᾷ, ἀλλ' ἡ βελόνη δὲν ὑπῆκουε εἰς τὰ τρέμοντα δάκτυλά της. Ὁ Ροδόλφος εἶδε μικρὰν κηλῖδα αἵματος εἰς τὸν ἀριστερόν της ἀντίχειρα.

Ο ΛΥΜ Π Ι Α

— "Ω! άνέκραξε. Μή μοῦ κεντᾶς τὸ δάκτυλον καὶ πονῶ. Ἡ Ἀνδρομάχη τὸν ἐκύτταξε μειδιῶσα καὶ ἔσκυψεν ἐκεῖνος καὶ τῆς ἐφίλησε καὶ τὰς δύο χεῖρας.

— Σ' ἀγαπῶ, ἐψιθύρισε. Σ' ἀγαπῶ!

Ἡ Κυρία Καραπούλου ἐνόμισε πρέπον νὰ ἐμποδίσῃ πᾶσαν περαιτέρω φλογώδη διόχυσιν καὶ ἀπηύθυνε πρὸς τὸν μέλλοντα γαμβρόν της ἐρώτησιν ψυχρολουστικὴν περὶ τοῦ κλίματος τῆς πατρίδος του. Ἡ ὁμιλία οὕτω ἐστράφη εἰς τὴν περιγραφὴν τοῦ Ρουπόλδεν-Κίρχεν, καὶ ἐξεθείαζεν ὁ Ροδόλφος τὴν ωραιότητα τῆς φύσεως ἐκεῖ καὶ τὰς σκιερὰς δεινροστοιχίας ὅπου θὰ περιδιαβάξῃ ἡ Ἀνδρομάχη. Ἀλλ' ἀπέναντί του τὸ ὠρολόγιον τὸν ἐνθymίζεν ὅτι πρέπει νὰ ἀποσπασθῇ ἀπὸ τὸν παράδεισόν του. Ὁ δείκτης ἤγγιζε σχεδὸν τὰς τέσσαρας. Ἠγέρθη, ἀπεχαιρέτισε τὴν Κυρίαν Καραπούλου, ἔθλιψε τὰ λεπτὰ δάκτυλα τῆς Ἀνδρομάχης, καὶ βλέπων τοὺς ωραίους ὕμνους ὀφθαλμοῦς της ἠσθάνετο σφοδρὰν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τοὺς φιλήσῃ.

— Θὰ με συλλογίζεσαι κάθε ἡμέραν, ἀγάπη μου;

— Ναί, Ροδόλφε.

— Εἰπέ μου κρυφὰ ὅτι μ' ἀγαπᾶς.

— Σ' ἀγαπῶ! τὸ ξεύρεις.

Ἐξῆλθε τῆς οἰκίας μετὰ χεῖλη σφιγμένα, διεσκέλισε ὀρμητικῶς τὴν κατηφορικὴν ὁδόν, τρο-

μάζων τὰ παίζοντα παιδιά, καὶ σπεύδων, ὥσάν νὰ τὸν ἐδίωκον Ἐριννύες, διῆλθε τὴν πλατεῖαν τῆς Ὀμονοίας καὶ τὴν ὁδὸν Πατησίων.

Ἐξώθεν τῆς πρεσβείας ἐπερίμενε μία ἄμαξα, ἐνῶ δὲ ὁ ὑπηρέτης ἤνοιγε τὴν θύραν τῆς οἰκίας ἤκουσεν εἰς τὴν ὁδὸν τὸν καλπασμὸν πολλῶν ἵππων.

— Ὁ Κύριος Ροδόλφος καταβαίνει ἀμέσως, ἀπεκρίθη ὁ ὑπηρέτης εἰς τὴν ἀνυπόμονον ἐρώτησιν τοῦ βαρῶνου.

Δὲν ἤργησε νὰ καταβῇ μετὰ τὴν κομφήν του στολὴν τῆς ἵππασίας. Ὁ βαρῶνος τὸν ἐπιθεώρησε ἀπὸ ἐπάνω ἕως κάτω καὶ ἔνευσε τὴν κεφαλὴν πρὸς ἔκφρασιν τῆς ἐπιδοκιμασίας του.

— Σὲ περιμένουν ἔξω νέαι Κυρίαί. Λυπήσου τας παρακαλῶ.

Καὶ βλέπων τὴν ἀπορίαν τοῦ Ροδόλφου.

— Αἱ! ἐπρόσθεσε. Τὸ ὠραῖον φύλον εἶναι ἀδύνατον καὶ σὺ ἔχεις σήμερον ὕψος τόσοῦ κατακτητικόν!

Ὁ Ροδόλφος ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ ἵππου του, κατηφῆς ἔτι. Ἡ δεσποινὶς Ρεβιτάση τὸν ἐχαίρετις μετὰ μειδιάμα χαριέστατον καὶ χωρὶς νὰ ἠξεύρῃ καὶ αὐτὸς πῶς καὶ διατί ἐτοποθετήθη πλησίον της. Ἦσαν δώδεκα περίπου οἱ ἑριπποὶ νέοι καὶ νέαι, παρηκολούθουν δὲ τρεῖς ἄμαξαι. Ὁ ἀῆρ ἦτο ζωογόνος, ὁ δὲ ἥλιος ἔλαμπε ἐπὶ τῆς πρασίνης πεδιάδος. Τὸ νεαρόν αἷμα τοῦ εὐ-

εἰς αὐτοῦ Ροδόλφου ἀνέβη εἰς τὴν κεφαλὴν του, ἡ εὐθυμία τῶν συντρόφων του μετεδόθη εἰς τὴν βαρεῖαν καρδίαν του, καὶ ἐτάχυνε τοὺς σφυγμούς του ἡ φαιδρότης τοῦ πρωΐμου ἔαρος.

Οἱ νέοι ἵππευον ὅλοι ὁμοῦ· ἡ ὁμάς των δὲν διεσπᾶτο εἰς ζεύγη. Ἐγέλων, ἥστειεύοντο, ἡμιλλῶντο μὲ τὰς ἀμάξας, νὰ μὴ μένωσι ὀπίσω των, καὶ εὕρισκον τέρψιν εἰς τὴν παιδικὴν σχεδὸν ἐκχυσιν τῆς ζωηρότητός των. Ἡ δεσποινὶς Ρεβιτάση διεκρίνετο μεταξὺ τῶν ἄλλων διὰ τὴν πνευματώδη ἀφέλειαν καὶ τὴν εὐγενῆ χάριν της. Ὑπὸ τὴν μαγείαν τοῦ βλέμματός της διελύθη βαθμηδὸν ἡ μελαγχολία τοῦ Ροδόλφου, ἡ μέθη τῆς νεότητος ἐξώηρσε τὸ αἷμα εἰς τὰς φλέβας του καὶ ἐγέλα καὶ αὐτὸς μὲ τοὺς ἄλλους. Ἦτο ὥραία ἡ θεὰ τῆς πεδιάδος, τὴν ὁποίαν διέτρεχον ὑπὸ τὴν προβαίνουσιν σκιάν τῆς Πάρνηθος. Αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἀντηνακλῶντο ἐπὶ τῶν λευκῶν λατομείων τῆς Πεντέλης, ἀντικρύ των. Οἱ ἐλαῖνες ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ, μὲ τὴν πένθιμον χοιρῶν των, ἀνεδείκνυνον ζωηρότερον τὸ ἀνοικτὸν πράσινον χρῶμα τῶν μεσολαβούντων ἀγρῶν. Τὸ μικρὸν γερμανικὸν χωρίον Ἡράκλειον ἐπεδείκνυε εἰς τὸ ὕψος αὐτοῦ τὰς λευκάς καὶ κιτρίνους οἰκοδομὰς του καὶ διεγράφοντο εἰς τὸν διαυγῆ γαλανὸν οὐρανὸν αἱ ὑψηλαὶ βαθυπράσινοι κυπάρισσοί του. Εἰς τὰ χωράφια μετεκινουῦντο βραδέως ποιμένας προβάτων μαύρων καὶ ἄσπρων, ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τῶν ποιμένων των, εἰς δὲ τὴν ὁδὸν διέβαινον που καὶ που χωρικοὶ ἐπὶ τῶν ζώων των, οἱ ἄνδρες μὲ τὰς λευκάς φουστανέλας καὶ τὰ κόκκινά των φέσια, αἱ γυναῖκες μὲ κεντητὰ πολύχροα φορέματα καὶ μὲ τὰ λευκὰ σκουφομάντηλά των.

Εἰς τὴν Κηφισίαν ἡ συνοδία ἐστάθμευσε. Πεζεύσαντες ἀνεζήτησαν ἐκεῖ καὶ ἐπεσκέφθησαν τὸ ἄντρον τῶν Νυμφῶν καὶ εἶπον ἀνοησίας ὑπὸ τὸν ὕγρον θόλον τοῦ σπηλαίου, ὅπουθεν ἐκρέμαντο τὰ χαρίεντα πολυτερίκια. Ἐβρεξαν δὲ τὰ χεῖλη των μὲ τὸ ἀναβλύζον ἐντὸς τοῦ ἄντρου νερόν, καὶ ὁ Γάλλος ὑποκόμης ὠφελήθη τῆς εὐκαιρίας διὰ νὰ τοποθετήσῃ ἀρμόδιον λογοπαίγνιον. Ἐκεῖθεν ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον πρὸς τὸ Τατόι, μὲ τοὺς ἀειθαλεῖς θάμνους πρασινίζοντας ἐκατέρωθεν. Αἱ νέαι ὠρέχθησαν κούμαρα· τὰ ἔβλεπον κατακκόκκινα ἀναμέσον τῶν θάμνων. Οἱ νέοι ἀφίππευσαν πρόθυμοι διὰ νὰ συλλέξουν τοὺς ὠραίους καρπούς· τοὺς ἐγεύθησαν αἱ κυραὶ γελῶσαι διὰ τοὺς κινδύνους εἰς τοὺς ὁποίους οἱ κύριοι ἐξέθεσαν τὰ φορέματα ἐντὸς τῶν βάτων καὶ τῶν ἀκανθῶν. Ἐπειτα ἐστόλισαν τὰ στήθη των μὲ τοὺς περισσεύσαντας κλώνους καὶ ἐφαίνοντο τὰ κούμαρα ὡς κηλίδες αἵματος ἐπὶ τῶν μαύρων ἐνδυμάτων τῶν ἀμαζόνων. Ταῦτα πάντα συνωδεύοντο, ἐννοεῖται, μὲ εὐθυμίαν θορυβώδη καὶ μὲ μικρὰ ἄναρθρα ἐπιφωνήματα, ἄνδρες δὲ καὶ γυναῖκες ἔτρεχον ἐριπποὶ, πεπεισμένοι ὅτι δὲν

ὑπάρχει τίποτε τερπνότερον ἱππασίας τοιαύτης ἀνὰ τὴν πεδιάδα τῶν Ἀθηνῶν, μὲ τὴν καρδίαν ἐλαφρὰν, τοὺς ὀφθαλμοὺς ζωηροὺς, τὰς αἰσθήσεις ὅλας εἰς ἔντασιν, — καὶ μὲ ἀφθονίαν μάλιστα κουμάρων πρὸς ἀναζήτησιν, τῶν ὁποίων ὑπάρχουν θηρευταὶ πρόθυμοι νὰ σχίσουν τὰ χειρόκτια των, διὰ νὰ τὰ γεύωνται ἢ νὰ τὰ φοροῦν εἰς τὰ στήθη των ἐλκυστικαὶ κυραὶ.

Ὡ, ἡ ἀκατάβλητος ζωὴ τῆς νεότητος! Ὅτε ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ γεύματος ἦτο δύσκολον νὰ εἴπῃ τις ἐὰν ἦσαν οἱ νέοι φαιδρότεροι τῶν πρεσβυτέρων, εἰς τοὺς ὁποίους οἱ πρῶτοι μετέδωκαν τὴν εὐθυμίαν των. Πόσον καλὰ ὁ βαρῶνος καὶ ἡ βαρωνὶς Χοενφέλς εἶχον προετοιμάσει καὶ προδιαθέσει τὰ πάντα! Πῶς ἐγνώριζον ἐκ τῶν προτέρων τί θὰ εὐχαριστήσῃ τὸ περισυλλεχθὲν ἐκεῖ ἄνθος τοῦ κύκλου των! Οἱ λάμποντες ὀφθαλμοὶ καὶ τὰ γελῶντα χεῖλη περὶ τὴν ἀνθοστολισμένην τράπεζαν, ἡ εὐφρόσυτος βοή των μεταξὺ τῶν συνδαιτυμόνων ἀδιακόπως ἀνταλλασσομένων φράσεων, ζωηρῶν καὶ κενῶν ὅσον καὶ ὁ ἀφρός τοῦ κενουμένου εἰς τὰ ποτήριά των καμπανίτου, τὰ πάντα ὁμοῦ ἐφαίνοντο συνωμοτοῦντα διὰ νὰ δολοφονήσῃ τὸν ἀτυχῆ ἐραστήν. Καὶ τὸ κατῳρῶσαν! Ὁ Ροδόλφος δὲν εἶχε πλέον εἰς τὸν νοῦν τοῦ τὴν Ἀνδρομάχην. Μόνον μετὰ τὸ γεῦμα, ὅτε ἡ δεσποινὶς Ρεβιτάση παρεκλήθη νὰ ψάλλῃ καὶ ἤρχισε ἐν ἄσμα γαλλικὸν γεμάτον μὲ δάκρυα, καὶ στεναγμούς, καὶ καρδίας πληγωμένας καὶ ἀποχωρισμούς, τότε μόνον ὁ μικρὸς πτερωτὸς θεὸς ἤρχισε νὰ ἐξυπνᾷ καὶ νὰ φωνάζῃ ἐντὸς του. Τότε ἐνεφανίσθη ἐνώπιόν του ἡ εἰκὼν τῆς Ἀνδρομάχης. Ἀπεσώρθη μακρὰν τῶν ἄλλων καὶ στηρίζων τὸ μέτωπον εἰς τὸ παράθυρον ἔβλεπε τὸν σεληνοφώτιστον κῆπον τοῦ ξενοδοχείου καὶ τὰ ἄνθη, τῶν ὁποίων ἐξέπλυνε τὰ ποικίλα χρώματα τὸ ἀργυροῦν λουτρόν τῆς Σελήνης.

Ὁ βαρῶνος παρετήρησε τὴν μελαγχολικὴν στάσιν του καὶ πλησιάσας μὲ τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας του καὶ τὴν ἄλλην ὑψουμένην τραγικῶς πρὸς τὴν σελήνην, ἔψαλεν ἐξαίφνης ὀπισθέν του:

Ma Photini, prépare ta toilette!

Ὁ Ροδόλφος ἐστράφη θυμωμένος πρὸς τὸν θεῖόν του καὶ μόλις ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ τὰς ὀργίλας λέξεις αἱ ὁποῖαι ἀνῆρχοντο εἰς τὰ χεῖλη του.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ βαρῶνος, δὲν τῆς πηγαίνουν αὐτοὶ οἱ στίχοι. Ἡ Κυρία Νατσελχούμπερ δὲν χάνει τὸν καιρὸν της διὰ toilette. Στάσου νὰ αὐτοσχεδιάσω ἄλλους στίχους πλέον καταλλήλους:

Ma Photini...

Ὁ Ροδόλφος ἐψιθύρισε κάτι, τὸ ὁποῖον δὲν ἤκουσεν ὁ βαρῶνος, καὶ ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὸ παράθυρον.

Κατεδέχθη ἄρᾳ γε ποτὲ φιλόσοφος τις νὰ κατα-

γείνη πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν λόγων ἕνεκα τῶν ὁποίων οἰαδὴποτε ἐκδρομὴ νέων ἀρχίζει μὲ θορυβώδη εὐθυμίαν κατὰ τὴν ἀναχώρησιν, μὲ φωνὰς καὶ μὲ γέλωτας, ἡ δὲ ἐπιστροφή εἰς τὰ ἴδια τὸ ἐσπέρας γίνεται ἐν σιωπῇ πάντοτε καὶ κατανύξει; Διατὶ στενάζουν τότε, καὶ βλέπουν τὰ ἄστρα, ἀποροῦντες καὶ οἱ ἴδιοι πῶς ἐξητμήσθη ἡ προτέρα τῶν ζωηρότης;

Ὁ Ροδόλφος ἵππευεν ἐπὶ κεφαλῇς τῆς συνοδείας, παραπλεύρως τῆς δεσποινίδος Ρεβιτάση, χωρὶς ὅμως νὰ φροντίζῃ διόλου περὶ αὐτῆς, ἢ καὶ νὰ ἐνθυμῇται τὴν ὑπαρξίν της. Τὸ ἀφηρημένον βλέμμα του προσηλοῦτο ἀσκόπως ἐπὶ τοῦ πυκνουμένου περὶ αὐτὸν σκότους.

Ἡ ἐπιούσα ἡμέρα ἀνέτειλε ψυχρά, ἀλλ' ὁ καιρὸς δὲν ἐθεωρήθη ἀκατάλληλος δι' ἐκδρομὴν, ὥστε ὁ Ροδόλφος ἠναγκάσθη ν' ἀκολουθήσῃ τὸν θεῖόν του εἰς Μαρθῶνα, ὅπου αἱ ἀνεμῶνα ἤρχιζον νὰ προετοιμάζωνται διὰ τὴν ἐαρινὴν ἐπίδειξιν τῶν στεφανῶν τῶν. Ἐγένετο πολὺς λόγος ἐκεῖ περὶ τῆς καταστροφῆς τῶν Περσῶν. Ἀλλὰ τί τὸν ἐμελε τὸν Ροδόλφον περὶ Μιλτιάδου; Μὴ δὲν εἶχε τὸν συννόματόν του, τὸν μέλλοντα γυναικάδελφόν του, ὁ ὁποῖος ἤξιζε δέκα ἀρχαίους Μιλτιάδας; Ἰσως ἐκ τοιαύτης σκέψεως ὁρμώμενος ἐτόλμησε νὰ ἐκφέρῃ τὴν γνώμην ὅτι οἱ μεταγενέστεροι ἐμεγαλοποίησαν πέραν τοῦ δέοντος τὴν ἀξίαν τοῦ Μαρθωνομάχου στρατηγοῦ. Ἀκούσας τοῦτο ὁ διπλωμάτης θεῖός του ἐμειδίασε, καθὼς οἱ σοφοὶ μειδιοῦν ἀκούοντες τοὺς ἀμαθεῖς, — μειδίαμα ἐπισεικείας ὑπεροπτικῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.

Εἰς τὸ θέατρον

Ὁ Περικλῆς μετέφερε τὸν πληγωμένον ἀδελφόν του εἰς τὸ Φάληρον, χάριν ἀναρρώσεως. Κατῴκησαν ἐκεῖ εἰς τὸ Μέγα Ξενοδοχεῖον, ἐπὶ τῆς ἀμυώδους παραλίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἔδιδον πρὸς τὸ ἐσπέρας ζῶν αἱ τράπεζαι τοῦ ὑπὸ τὸ ξενοδοχεῖον καφενείου, καὶ ὁ ὑπαίθριος σταθμὸς τοῦ σιδηροδρόμου, ὁπόθεν ἤρχοντο καὶ ἔφευγον θορυβώδεις ὁμάδες Ἀθηναίων. Μετὰ τὸ γεῦμα ἐκάθηντο συνήθως καὶ οἱ τρεῖς ὑπὸ τὰ παρακείμενα δένδρα καὶ ἔπινον τὸν καφέν των. Τὸ κυανὸν χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς θαλάσσης ἐφαίνετο ἐκείθεν ζωηρότερον διὰ μέσου τῶν πρασίμων κλῶνων, ἀλλὰ τὸν Κωνσταντίνου τὴν προσοχὴν ἀπερρόφα ἡ ἀνάγνωσις τῶν πρωϊνῶν ἐφημερίδων τῶν Ἀθηνῶν, μέχρις οὗ ἔβλεπε γινώσκον τινὰ μεταξὺ τῶν θανόντων μὲ τὸν σιδηρόδρομον καὶ ἐφόρμα τότε πρὸς αὐτόν, ὡς ἱέραξ εἰς τὴν βοράν του.

Ὁ Περικλῆς ἐκάθητο ἀναγινώσκων κανὲν ἐκ τῶν ἀγαπητῶν του βιβλίων. Διακόπτων ἐνίοτε τὴν ἀνάγνωσιν ἔστρεφε τὸ βλέμμα πρὸς τὴν θυγατέρα του καὶ ἔχαιρεν ἐνδομύχως βλέπων πό-

σον καλὰ ὑπέφερε τὴν λύπην της. Κατ' ἀρχὰς ἡ Ἰναρίμη ἐφαίνετο ἐντελῶς καταβεβλημένη, ἀλλὰ βαθμηδὸν ἡ νεότης ἀνέλαβε τὴν ἐλαστικότητά της. Ὡς πτηνὸν καταληφθὲν ὑπὸ καταιγίδος, ἐτίναξε τὰ βρεγμένα πτερὰ της, ἐπανέλαβε τὰς ἀναγνώσεις της, καὶ εἶδε ὅτι ὁ ἥλιος ἐξηκολούθει νὰ λάμπῃ καὶ τὰ ἄνθη δὲν ἔπαυσαν ν' ἀνθίζουν· τὸ εἶδε χωρὶς ν' ἀδημονήσῃ, χωρὶς ν' ἀγανακτήσῃ. Τοῦτο ἦτο τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς ἀνάκτησιν τῆς ψυχικῆς γαλήνης.

Ὁ Φεβρουάριος εἶχεν ἀρχίσει, δριμύς καὶ ψυχρός, ὅτε ἐπανῆλθον εἰς τὰς Ἀθήνας. Ὁ Κωνσταντίνος ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε θεραπευθῇ, ἀπέφυγε δὲ καὶ τὴν ταπεινώσιν νὰ ἴδῃ τὴν πρωτεύουσαν ἐορτάζουσαν διὰ φωταψίων τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου δημάρχου, τοῦ Ὀιδᾶ. Διὰ τῆς ἐπιμονῆς του κατέπεισε τὴν ἀνεψιάν του νὰ ὑπάγῃ μαζὶ του εἰς τὴν ὀνομαστοτέραν καὶ ἀκριβοτέραν μοδί-σταν τῶν Ἀθηνῶν, τὴν Madame Antoinette, ἐκεῖ δὲ ἡ Ἰναρίμη ἐπρομηθεύθη, θέλουσα καὶ μή, ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα τοῦ τελευταίου συρμού.

Ἡ Ἰναρίμη, στολισμένη οὕτω ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, ἐστάθη ἡσύχως ἀπέναντι μεγάλου καθρέπτου καὶ εἶδε θαυμάζουσα τὸν ἑαυτὸν της. Ἦτο ἀναντίρρητον ὅτι τὰ νέα της φορέματα ἐπηύξανον τὴν ὠραιότητά της. Ὡραία ἦτο καὶ πρὶν ἐν τῷ μέσῳ τῆς κοιλᾶδος καὶ τῶν βουνῶν τῆς νήσου της, ἀλλὰ τώρα μὲ τὰ μεταξωτά της ἐνδύματα καὶ τὸ στρογγύλον καπελάκι της μὲ τὰ χαριέντως προέχοντα πτερὰ, ἐφαίνετο ἀληθῶς Παρισινή.

— Τώρα, εἶπεν ὁ θεῖός της ἀφοῦ τὴν ἐπισκόπησεν ὑπερφηάνως, — τώρα, Ἰναρίμη, ἡμπορεῖς νὰ φανῇς εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πρωτεύουσας. Περικλῆ, ἐπρόσθεσε, πῆγαινέ την εἰς τῆς Κυρίας Ἰαροβίσκη.

Ὁ Περικλῆς τὴν ἐπῆγε, πρὸς ἄκραν εὐχαρίστησιν τῆς Κυρίας Ἰαροβίσκη. Ἐπροξένει τῷ ὄντι ἐντύπωσιν εἰς ὅσους τὴν ἔβλεπον. Τὴν ἐπαύριον πολλοὶ ἀπηύθυνον συγχαρητήρια εἰς τὸν θεῖόν της.

— Πρέπει νὰ τὴν πάρωμεν εἰς τὸ θέατρον, εἶπε. Ἀπόψε δίδουν τὸν Faust. Θὰ εὐχαρίστηθῇ ἡ Ἰναρίμη μὲ τὸ μελόδραμα, θὰ εὐχαρίστησῃ δὲ καὶ αὐτὴ τὸν κόσμον ἐκεῖ μὲ τὴν παρυσίαν της.

— Δὲν λέγω ὅχι διὰ τὸ θέατρον, ἀλλὰ, Κωνσταντίνε, δὲν θέλω νὰ γίνεταί λόγος διὰ τὴν κόρην μου. Ἐνθυμῆσαι τί εἶπε ὁ μέγας μου συνωνόματος περὶ γυναικείας ἀρετῆς.

Καὶ ἀπεστήθισεν ὁ Περικλῆς τὸ γνωστὸν χωρίον τοῦ Θουκυδίδου.

— ὦ ἀδελφε! Δὲν τοὺς ἀφίνεις ἐπὶ τέλους τοὺς ἀρχαίους! Ἐπέρασεν ὁ καιρὸς ἐκεῖνος. Δὲν ἐκτιμᾶται πλέον ἡ εὐδία «τοῦ κρυπτομένου ἴου». Σήμερον εἶναι ὁ αἰὼν τῆς ρεκαλάμας. Σήμε-

ρον πρέπει ὁ κόσμος νὰ ὁμιλῇ διὰ σέ, διὰ τὸ σπῖτι σου, διὰ τὴν γυναῖκά σου. Ἄν λέγουν τὸ καλὸν σου, τόσον τὸ καλλίτερον, ἀλλ' ὅπωςδήποτε κατὶ νὰ λέγουν! Νομίζεις ὅτι δὲν ἐφρόντισα νὰ σκορπίσω παντοῦ τὴν φήμην τῆς ἐλληνομαθείας σου; Ἀλλέως δὲν θὰ ἐλάμβανες τόσας προσκλήσεις. Εἶπα τόσα περὶ σοῦ εἰς τὸν διευθυντὴν τῆς Γερμανικῆς σχολῆς ὥστε, ἰδοῦ, σὲ προσκαλεῖ νὰ παρευρεθῇς εἰς τὴν προσεχῇ συνεδρίᾳσιν.

Ὁ Περικλῆς ἐκοκκίνισεν ἀπὸ ἐντροπὴν καὶ στενοχωρίαν. Τὴν πρόσκλησιν τῆς Γερμανικῆς σχολῆς εἶχεν ἀποδώσει εἰς τὴν ἐκτίμησιν τὴν ὁποίαν ἐδικαίουτο νὰ περιμένη, ἰδίως ὡς ἐκ τῶν σχέσεων καὶ τῆς ἀλληλογραφίας του μὲ ἓνα ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων καθηγητῶν τοῦ πανεπιστημίου τῆς Λειψίας.

— Θὰ μὲ ὑποχρεώσης, ἀδελφέ, εἶπε σύνοφρος, ἐὰν παύσης ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ὁμιλῇς περὶ ἐμοῦ καὶ περὶ τῆς θυγατρὸς μου.

— Θὰ εἶμαι τότε περιέργως νὰ ἰδῶ πῶς θὰ τὴν ἀποκαταστήσης τὴν θυγατέρα σου.

Ὁ Περικλῆς ἐσιώπα τρίβων τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων του.

— Πρέπει λοιπὸν νὰ τὴν ὑπανδρεύσω; ἤρωτησεν ἡσύχως.

— Πρέπει! Τί ἄλλο θὰ τὴν κάμης, μὰ ὅλους τοὺς θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου σου; Καθηγητὴν θὰ τὴν κάμης; νέαν ἐκδοσιν τῆς Ὑπατίας; Νὰ γείνης ἄλλος Θεὸν καὶ σύ;

— Τὸ νὰ γείνω Θεὸν ἐγὼ δὲν εἶναι τὸ δύσκολον, εἶπε μειδιῶν ὁ Περικλῆς. Θὰ ἦτο ἀξία νὰ διδάξῃ ἡ Ἰναρίμη, ἀλλὰ δὲν εἶναι τοῦτο τὸ στάδιον τὸ ὁποῖον τῆς εὐχομαι. Ἦθελα νὰ ἰδῶ τὴν ζωὴν τῆς κόρης μου ἐξησφαλισμένην, ὑπὸ τὴν σκιὰν διαρκοῦς προστασίας. Ἐνίοτε μὲ κυριεύει παράδοξον αἰσθημα· αἰσθάνομαι ἐκλείπουσαν τὴν ζωὴν μου· τότε προπάντων μὲ καταλαμβάνει ἡ ἀνησυχία, ὁ τρόμος διὰ τὸ μέλλον τῆς ἀγαπητῆς μου κόρης. Ἦθελα νὰ τὴν ὑπανδρεύσω, καὶ ὅμως μοῦ φαίνεται τόσον ἀπίθανον νὰ τῆς εὕρω κατάλληλον σύντροφον, — ἄνδρα ὁ ὁποῖος νὰ ἐκτιμᾷ τὴν ἀξίαν τῆς καλλιεργημένης διανοίας τῆς, — νὰ λατρεύῃ τὴν ὠραιότητά της. . . Τὸν ἦρα μίαν φορὰν, ἀλλὰ . . . Κρίμα, κρίμα!

— Ἐκεῖνο ἐτελείωσε. Τὸν ἔστειλες ἀπ' ἐκεῖ ποῦ ἦλθε. Ἡ ἰδέα μου εἶναι ὅτι δὲν ἐκαμες καλὰ, καὶ αὐτὸ φρονεῖ καὶ ἡ ἀδελφὴ μας Ἐλένη. Τοῦρκος! Καλὰ. Δὲν ἦτο λάθος τοῦ ἂν ἐγεννήθη Τοῦρκος. Ἐὰν τὸν ἐρωτοῦσαν, ἴσως θὰ ἐγεννᾶτο Ἕλληνας ἢ Γερμανός. Ἀς τ' ἀφήσωμεν! Παραιτήση τῶρα τὰ ὄνειρά σου περὶ σοφίας καὶ προκοπῆς. Ἀπ' αὐτὰ δὲν ἔγαινε ψωμί. Χρήματα, Περικλῆ, χρήματα, ἰδοῦ τί πρέπει νὰ κυττάζωμεν!

Ὅτε τῆς ὑπεβλήθη ἡ πρότασις περὶ θεάτρου,

ἡ Ἰναρίμη τὴν ἀπεδέχθη μὲ τρόπον ὥστε καθησυχάσθῃ τοῦ πατρὸς τῆς ἡ ἀνησυχία.

— Πηγαίνωμεν εἰς τῆς Antoinette νὰ εὕρῃς τίποτε εὐμορφον — πολὺ εὐμορφον, εἶπεν ὁ θεὸς τῆς ἐπιτακτικῶς. Δὲν εἶσαι δὲ καὶ τόσον κουτὴ, νὰ μὴ τὸ ξεύρῃς ὅτι εἶσαι καὶ σὺ εὐμορφη.

— Χαίρω ὅτι σὺ φαίνομαι εὐμορφη, ἀπεκρίθη ἀφελῶς.

— Καλὰ, καλὰ! Ἐτοιμάσου ἀμέσως νὰ ὑπάγωμεν εἰς τῆς Antoinette. Ἀ! αἱ γυναῖκες! Καὶ ἐγέλασε καγχάζων.

Ὁ Κωνσταντῖνος ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τῆς ὅλης ὑποθέσεως, ἐνοίκιασε θεωρεῖον, ἐφρόντισε περὶ ἀμάξης καὶ ὠδήγησε διὰ μέσου τοῦ πλήθους τοὺς παραζαλισθέντας νησιώτας ὅτε ἐφθασαν εἰς τὴν ἀκατάστατον εἰσοδον τοῦ παλαίου θεάτρου. Τὸ κτίριον ἦτο παλαιόν, ἄττητον, βρωμερόν, ἐτοιμόρροπον, ἀλλὰ δὲν ἤξιζον καὶ καλλίτερον οἱ ἔλκενοι Ἰταλικοὶ θίασοι οἱ ὁποῖοι τὸ ἐξεμεταλλεύοντο, ἀναχωροῦντες, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, μετὰ τινος παραστάσεως εἰς κατάστασιν χρεωκοπίας. Οἱ ἄνδρες, ἀπηλλαγμένοι παντὸς βάρους θηλυκοῦ, κατεῖχον τὴν πλατεῖαν. Μεταξὺ αὐτῶν πολυάριθμοι ἀξιωματικοὶ ἀπολαμβάνοντες τὸ θέαμα εἰς τὸ ἥμισυ τῆς τιμῆς, συνωμίλουν θορυβῶδως, γελῶντες, καὶ βροντῶντες κατὰ τὰ διαλείμματα τὰ ξίφη καὶ τοὺς πτερινιστῆράς των ἐπὶ τῶν σαινιδῶν τῆς πλατείας. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ φιλάρεσκοι τινες νεανῖαι, en frac, σοῦ ἐφαίνοντο ὡς νὰ ἦλθον κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὰ Παρίσια καὶ ἔβλεπον προπετῶς μὲ τὰς ἐπιμόνους διόπτρας των τοὺς ἀστερισμοὺς εἰς τὰ σαθρὰ ρυπαροχαρτωμένα θεωρεῖα.

Ἐπαίζετο τὸ valse τοῦ Faust ὅτε ἡ οἰογένεια Τελάχα εἰσῆλθεν εἰς τὸ θεωρεῖόν της. Τὸ παρχόρδον τῶν ὀργάνων καὶ ἡ ἀθλιότης τῶν ἡθοποιῶν, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ καταστρέψωσι ἐντελῶς τὸ γόητρον τῆς μουσικῆς.

Ἡ Ἰναρίμη ἐκάθισε καὶ ἤκουεν ἀφηρημένη, εὐχαριστημένη, μὲ τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τοῦ θεωρείου καὶ τὸν πῶγωνά ἐπὶ τῆς χειρὸς. Ὁ Κωνσταντῖνος ἐκάθισε πλησίον τῆς καὶ ἐπανελάμβανε μὲ ψιθυρισμὸν ὅπως οὖν ἤχηρόν τὸ ψαλλόμενον μέλος, ρίπτων συνάμα ταχὺ βλέμμα ἐπὶ τῶν θεατῶν. Εἶδε εἰς ἓν ἐκ τῶν ἀντικρῶ θεωρείων τὸν Οἰδᾶν, τὸν δῆμαρχον, μὲ τὴν ἀδελφὴν του καὶ μὲ τὴν μικράν, ὀρφανὴν μητρὸς θυγατέρα του. Ἀντήλλαξαν χαιρετισμὸν ψυχρόν, ὁ δὲ δῆμαρχος ὕψωσε τὰς διόπτρας του νὰ ἰδῇ τὴν Ἰναρίμην, ἔπειτα τὰς ἔδωκε εἰς τὴν ἀδελφὴν του καὶ ἀντήλλαξε μετ' αὐτῆς νεύματα καὶ ψιθυρισμοὺς. Ἡ νεολαία κάτω τὸ ἐμυρίσθη ἀμέσως ὅτι ὑπάρχει τι εἰς τὰ θεωρεῖα ἀξίον θεάς. Πολλοὶ ὀφθαλμοὶ ἀπεσπάσθησαν ἀπὸ τὴν ἐπὶ τῆς σκηνῆς μεσήλικα Μαργαρίταν, τῆς ὁποίας τὸ λευκὸν δῆθεν φόρεμα δὲν εἶχε τὸ ἀπαιτούμενον μῆκος, ἡ δὲ ἄτεχνος

ξανθή φενάκη δὲν ἐσκέπαζεν ἐντελῶς τὴν μαύρην τῆς κόμην.

Μὲ ἀφελῇ περιέργειαν ἡ Ἰναρίμη παρηκολούθει τὰς περιπετείας τοῦ δράματος, ἐπρόσκειν εἰς τὴν μελωδίαν καὶ συχνάκις ἐστρέφετο πρὸς τὸν πατέρα τῆς ἐπισύρουσα τὴν προσοχὴν του εἰς ὅσα ἔβλεπε καὶ ἤκουε. Ἐγνώριζε τὸ ἔργον τοῦ Γερμανοῦ ποιητοῦ καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς Μαργαρίτας, ἀλλὰ πρῶτην ἤδη φορὰν ἤκουε τὴν γλυκεῖαν ἠδυπαθῆ μουσικὴν τοῦ Gounod. Ἐν γένει δὲ μουσικὴν δὲν ἐγνώριζεν, οὔτε καλὴν οὔτε κακὴν· εἰς τὴν πατρίδα τῆς δὲν εἶχε ἀκούσει· εἰμὴ μόνον ποὺ καὶ ποὺ τὰ λαοῦτα συνοδεύοντα τὸν χορὸν τῶν νησιωτῶν. Ἦτο νέον δι' αὐτὴν τὸ θέαμα τρυφερᾶς σκηνῆς ἐρωτικῆς, μολονότι δὲ ὁ Faust ἐψάλεν ἐλεεινὰ καὶ ἡ Μαργαρίτα ἔφερε στραβὰ τὴν φενάκην τῆς, συνεικινήθη βαθείως, — τὸσον βαθείως ὥστε ἐλησμονήσῃ νὰ σπογγίσῃ τὰ δάκρυά τῆς καὶ ὅτε ἔπαισεν ἡ αὐλαία αἱ ὕγραί· σταγόνας ἔλαμπον εἰς τὴν παρειάν τῆς.

— Τί ὠραία νέα, ἀνεφώνησεν ὁ Ἀγγυρόπουλος ὀρθίος. ἐπισκοπῶν τὰ θεωρεῖα μὲ τὰ νῶτα πρὸς τὴν σκηνήν.

— Ποῦ, ἠρώτησεν ὁ Ροδόλφος.

— Παραπλεύρως τοῦ βασιλικοῦ θεωρείου. Εἶναι μὲ τὸν ἀνδρειωμένον βουλευτὴν τῆς Τήνου.

Καὶ ἤρχισε νὰ γελάῃ ὁ Ἀγγυρόπουλος ἐνθυμηθεὶς καὶ μιμούμενος τὰς φωνὰς τοῦ Τελάχᾳ μετὰ τὴν ἀγόρευσιν τοῦ Σταύρου εἰς τὸ Ὀιδεῖον.

— «Θὰ τὸν σκοτώσω, θὰ τὸν κάμω, θὰ τοῦ δείξω!» καὶ ἔπειτα ὅταν ἤλθεν ἡ ὥρα νὰ δείξῃ τὴν ἀνδρείαν του, ἦτο ὡσὰν μουσκευμένη ὄρνιθα.

Ὁ Ροδόλφος ἐμειδίασεν ἐλαφρῶς. Εἶχεν ἤδη πολλάκις ἀκούσει τὴν διήγησιν τῆς μονομαχίας ἐκείνης, ἡ δὲ θορυβώδης ζωηρότης τοῦ Ἀγγυρόπουλου τὸν ἐβάρυνε. Ἐστράφη πρὸς τὸ θεωρεῖον καὶ παρετήρει τὴν Ἰναρίμην. Ἡ ἔκφρασίς τῆς ἦτο σοβαρά, σχεδὸν τραγικὴ, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς συγκινήσεώς τῆς. Παρῆλθον λεπτὰ τινα προτοῦ στρέψῃ ἄλλου τοὺς ὀφθαλμούς του.

Ὁ Κωνσταντῖνος ἐξῆλθε διὰ νὰ στείλῃ παγωτὸν εἰς τὴν ἀνεψιάν του, κυρίως δὲ διὰ νὰ καπνίσῃ καὶ νὰ ἴδῃ κανένα γνῶριμον. Συνητητήθη μὲ τὸν Ὀιδᾶν, καὶ οἱ δύο πολιτικοὶ ἀντίπαλοι ἀντήλλαξαν νέον χαίρετισμόν καὶ χειραψίαν.

— Εἶναι ἡ ἀνεψιά σας, ἡ κυρία εἰς τὸ θεωρεῖον; ἠρώτησεν ὁ δῆμαρχος.

— Μάλιστα. Ἦλθε εἰς τὰς Ἀθήνας μὲ τὸν πατέρα τῆς.

— Εὐμορφὴ νέα! πολὺ, πολὺ εὐμορφὴ! Ἐρχεταί μὲ σκοποὺς διὰ τὴν θυγατέρα του ὁ ἀδελφός σας;

— Τί σκοποὺς; ἠρώτησε γελῶν ὁ Κωνσταντῖνος.

— Ἀπ' ἐκείνους τοὺς ὁποίους ἔχουν οἱ πατέρες διὰ τὰς κόρας των, ὑπέλαθεν ὁ Ὀιδᾶς μετὰ τινος δισταγμοῦ.

— Ὡ, βεβαίως. Εἶναι φυσικὸν νὰ ἐπιθυμῇ τὴν καλὴν τῆς ἀποκατάστασιν μίαν ἡμέραν.

— Ἐχεὶ κανένα ὑπ' ὄψιν;

Ὁ Κωνσταντῖνος τὸν ἐκύτταξε ἀσκαρδαμυκτί, συστέλλων τὰ βλέφαρα καὶ ἀπεκρίθη.

— Ἐχετε μήπως πρόθεσιν ὑποψηριότητος;

— Δὲν θὰ ἔλεγα ὅχι διὰ σύζυγον τὸσον ὠραίαν. Θὰ ἔχῃ καὶ τὴν προικὰ τῆς, δὲν ἀμφιβάλλω.

— Ὑποθέτω, εἶπεν ὁ Τελάχας ἀνορθῶν ἐμφαντικῶς τὴν κεφαλὴν. Ἀλλ' ἀπαιτεῖται καὶ κάτι ἄλλο. Δὲν ἀρκεῖ μόνη ἡ καλὴ σας θέλησις.

— Ἐννοεῖται. Ἀλλὰ καὶ αὕτη κάτι σημαίνει καὶ διὰ τοῦτο τὴν ὑπέδειξα.

Ὁ Κωνσταντῖνος ἐσκέπτετο ὅτι ἄνθρωπος ἔχων τὴν περιουσίαν, ὅσην ὁ Ὀιδᾶς, ἦτο ἄξιος πάσης περιποίησεως. Ποῖος πατήρ ἔχων τὰ λογικά του θὰ ἐδίσταζεν ἐνώπιον τοιαύτης τύχης; Ἡ δὲ κόρη, φυσικῶς τῷ λόγῳ, θὰ ὠδηγεῖτο ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς.

— Καλὰ, καλὰ, εἶπε. Θὰ ἰδῶ τί ἡμπορῶ νὰ κάμω.

— Ὡς καλὴν ἀρχήν, δὲν μὲ παρουσιάζετε; ὑπέλαθεν ὁ δῆμαρχος.

Ὁ Κος Ὀιδᾶς εἰσῆλθον θριαμβευτικῶς εἰς τὸ θεωρεῖον. Ἐπωφελήθη τῆς παρουσιάσεως διὰ νὰ πάρῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς Ἰναρίμης τὸ κενὸν πινάκιον τοῦ παγωτοῦ ἐπιδεικνύων εὐγένειαν πομπῶδη. Ἐκείνη ἦτο στενοχωρημένη καὶ ἐξεσταίμετο μ' ὅλον τὸ παγωτόν. Τὴν παρουσίαν τοῦ δημάρχου μόλις τὴν ἔλαβεν εἰς σημείωσιν. Ὁ νοὺς τῆς ἦτο εἰς τὸν Γουσταῦν. Τὴν ἀποῦσαν μορφήν του ἐπανάφερν ἐμπρός τῆς ἡ περιπαθῆς μουσικὴ τοῦ Faust. Ὁ Ὀιδᾶς συνωμίλει μὲ τὸν πατέρα, στρεφόμενος πότε καὶ πότε πρὸς τὴν θυγατέρα· μετὰ κρυφίας προσοχῆς τὴν παρετήρει καὶ τὴν ἐπεδοκίμαζε.

Εἰς τὸ ἀπέναντι θεωρεῖον τοῦ δημάρχου εἰσῆλθεν ὁ Σταῦρος. Ὑπουργικὸς ἤδη, εἶχεν ἀπαρνηθῇ τὴν κωλοσιεργίαν, παρητήθη δὲ καὶ τῆς συντάξεως τοῦ «Νέου Ἀρχιλόχου». Ἀμα ἰδὼν τὸν Κωνσταντῖνον ἐδάγκασε τὸ κάτω χεῖλός του, ἀπὸ αἵσθημα συστολῆς ἀρά γε ἡ διὰ νὰ μὴ γελάσῃ; Εἰς δὲ τὸ παρακείμενον θεωρεῖον, ὀλίγον πρὸ τοῦ τέλους τῆς δευτέρας πράξεως, ἐπεφάνη ὁ Μιλτιάδης, en grande tenue, συνοδεύων τὴν μητέρα του καὶ τὴν Ἀνδρομάχην.

— Ἐφθάσε, ἐψήφισεν ὁ Ἀγγυρόπουλος πρὸς τὸν γείτονά του. Ὁ Ἐκτωρ προσκαλεῖται.

Ὁ Ροδόλφος ἐστράφη πρὸς τὸ θεωρεῖον καὶ εἶδε τὴν Ἀνδρομάχην μὲ γλυκεῖαν πρόσκλησιν εἰς τὸ βλέμμα τῆς. Ἡ γέρου ἀμέσως, ἐνθὺ δὲ διήρχετο τὴν πλατεῖαν τοῦ θεάτρου οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀνεπαύθησαν πρὸς στιγμὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Ἰναρίμης, ἀλλὰ τοὺς ἀπέστρεψε μετὰ τινος ἀγανακτήσεως κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ του, θεωρήσας ὡς προδοσίαν τὸ νὰ προσέξῃ ἔστω καὶ παρο-

δικῶς εἰς ὠραιότητα ἄλλην ἢ ἐκείνην τὴν ὅποιαν ἡγάπα.

— Ὡ Ροδόλφε, τὴν εἶδες; Δὲν εἶναι ὠραία; ἠρώτησεν ἐνθουσιωδῶς ἡ Ἀνδρομάχη, στρέφουσα πρὸς αὐτὸν τοὺς λάμποντας ἀπὸ εὐχαρίστησιν καὶ ἀγάπην ὀρθακλμούς, ἀφοῦ ἀντηλλάγησαν οἱ χαιρετισμοὶ καὶ κατέλαθεν ὁ μνηστήρ τὴν θέσιν του ὀπισθὲν τῆς.

— Ποίαν, ᠠρώτησεν ὁ Ροδόλφος.

Ἡ Ἀνδρομάχη ἔδειξε διὰ τοῦ νεύματος τὸ ἀπέναντι θεωρεῖν. Ὁ νέος ἐκύτταξεν ὑπεράνω τῶν ὤμων τῆς Ἀνδρομάχης, συνέσπασε ὀλίγον τὰς ὀφρὺς καὶ ἀπεφάνθη ἐπιφυλακτικῶς:

— Εὐμορφὴ εἶναι, ἀλλὰ ποῦ ἡ γλυκύτης τῆς Ἀνδρομάχης μου.

— Ὡ Ροδόλφε! Καὶ ἐτόξευσε πρὸς αὐτὸν βλέμμα τρυφερόν ἡ Ἀνδρομάχη.

Μόλις τὴν προτεραίαν εἶχεν ἐπανάλθει ἐκ τῆς ἐκδρομῆς του. Ἠλπίζε δὲ ἐντὸς μιᾶς ἐβδομάδος νὰ λάβῃ τὴν τὸλμην νὰ διακοινώσῃ εἰς τὸν βαρῶνον τὰ τῆς μνηστείας του καὶ νὰ ἀναχωρήσῃ ἀμέσως μετὰ τοῦτο εἰς Αὐστρίαν πρὸς τακτοποίησιν τῶν ἀπαιτουμένων πρὸ τοῦ γάμου του.

[Ἐπειτα συνέχεια] Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν ὑπὸ Δ. Β.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΡΙΟΝ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

Τὸ ῥωσικὸν περιοδικὸν Nidela περιγράφει τὰ κατὰ τὴν νέαν αἵρεσιν τῶν Νεοσπουδιστῶν, ἡς ἰδρυτῆς ἐγένετο χωρικός τις ἐν τῷ χωρίῳ Σκιδίνα τοῦ Κιέβου. Οἱ ὁπαδοὶ τῆς αἵρέσεως ταύτης ἀποκηρύττησαντες ἐκ τοῦ χριστιανισμοῦ, ἀρνοῦνται τὴν ὑπαρξίν τοῦ Μεσσίου καὶ προσδοκῶσι μέλλοντα Χριστόν, ὅστις θὰ φέρῃ ἀληθῶς τὸ βασιλεῖον τῶν οὐρανῶν εἰς τὴν γῆν καὶ ἐπομένως τὴν γενικὴν εὐμερίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Καὶ ὁ μὲν αἵρεσιάρχης προφήτης ἐξωρίσθη εἰς Σιδήριαν, ἀλλ' οἱ ὁπαδοὶ αὐτοῦ ἐπολλαπλασιάσθησαν ἔκτοτε καὶ πολλαπλασιάζονται καθ' ἡμέραν. Κατὰ τὸ ἔτος 1889 φήμη διέτρεξε μετὰ τοῦ ἀμαθοῦς πλήθους ὅτι ἐνεφανίσθη τέλος ὁ προσδοκώμενος Σωτὴρ, ὅστις ἦτο πτωχὸς τις καρραγωγεὺς ἀσθενικός, μέθυσος, σχεδὸν ἡλίθιος. Καὶ ὁμῶς οἱ προσκυνηταὶ συνέρρεον κατὰ πολυαίθμιους ὁμάδας, καὶ τὸ πρῆγμα ἔλαβε τόσον ἐπικινδύνους διαστάσεις ὥστε ἡ ἀστυνομία ἠναγκάσθη νὰ παρέμβῃ. Ἄλλος προφήτης τῆς αἵρέσεως μετέβη εἰς Πετρούπολιν ἵνα ἐλευθερώσῃ τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου ἀπὸ τοῦ «Αἰγυπτιακοῦ ἔργου». Ἐκεῖ δὲ φυσικῶς τῷ λόγῳ συνελήφθη καὶ ἐφυλακίσθη. Οἱ Νεοσπουδισταὶ κατὰ χιλιάδας ἀριθμούμενοι, κατέλιπον πᾶσαν ἐργασίαν καὶ πίνοντες τέϊον καὶ οἶνονεῦματα ἐν ἀφρονίᾳ ἀναμύνουσιν ἐν ὑπομονῇ τὸ ἐπικείμενον τέλος τοῦ κόσμου.

Ἡ Ψυχολογία τοῦ Ὁραγκουτάχκου ἀπασχολεῖ τὸν φυσιολόγον Garner ὅστις ὡς γνωστὸν ἀπὸ καιροῦ ἐπεδόθη εἰς τὴν μελέτην τῆς γλώσσης τῶν πιθήκων. Εἰς τὴν ἀγγλικὴν New Review δημοσιεύει περιεργότατον ἄρθρον περὶ τῶν τρόπων δι' ὧν κατῴρθωσε νὰ διδάξῃ νεαρόν Ὁραγκουτάχκον πῶς νὰ διακρίνῃ τὰ διάφορα γεωμετρικὰ σχήματα καὶ τὰ διάφορα χρώματα. Ἐλπίζει

δὲ ὅτι προϊόντος τοῦ χρόνου θὰ διδάξῃ εἰς αὐτὸν πῶς νὰ διακρίνῃ καὶ τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου. Ὁ φυσιολόγος φαίνεται λίαν αἰσιόδοξος εἰς τὰς προσδοκίας του καὶ μεταβαίνει εἰς Ἀφρικὴν ὅπως κηρύξῃ τὸν λόγον τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας πρὸς τοὺς τετραχειρας ἀδελφούς μας.

Περὶ τοῦ Πορτογάλου μυθιστοριογράφου José-Maria Ega de Queiroz ὁ A. de Treveret δημοσιεύει μακρὰν μελέτην εἰς τὸ παρισινὸν περιοδικὸν Correspondant. Ὁ συγγραφεὺς οὗτος γεννηθεὶς τῷ 1843 καὶ νῦν γενικὸς πρόξενος τῆς Πορτογαλλίας ἐν Παρίσι, θεωρεῖται ὡς εἰς τῶν κορυφαίων λογιῶν ἐν τῇ πατρίδι του καὶ ἀποκαλεῖται δικαίως Πορτογάλλος Ζολᾶ, διότι εἶνε ἐνθερμος ὁπαδὸς τῆς πραγματικῆς σχολῆς. Μεταξὺ τῶν διηγημάτων τοῦ Queiroz ὁ γάλλος ἀρθρογράφος θεωρεῖ ἐξέχοντα δύο, τὸν Μανθάρεινον καὶ τὸ Λεῖψανοῦ, ἀλλὰ ταῦτα εἶνε φανταστικά. Ἔργα καθαρῶς τῆς πραγματικῆς σχολῆς εἶνε Τὸ Ἑγκλημα τοῦ Ἀββᾶ Ἀμάρ καὶ ὁ Ἐξάδειφος Βασίλειος, τὸ θεωρούμενον καὶ ὡς τὸ ἀριστούργημά του.

Περὶ τῆς Ἀδριανῆς Λεκουβρέρ ἐδημοσίευσεν μακρὰν μελέτην ἱστορικὴν εἰς τὴν Revue de Famille ὁ G. Larroumet, ἥτις τελειώνει διὰ τῆς ἀφηγήσεως τοῦ θανάτου τῆς ἐξόχου ἡθοιοῦ, ἣν καὶ τὸ ἑλληνικὸν κοινὸν ἀρκοῦντως ἐγνώρισεν εἰς τὸ φερώνυμον δοῦμα τῶν Σκριβ καὶ Λεγκουβρέ, ἐπανειλημμένως παρασταθὲν ἐσχάτως ὑπὸ δύο θιάσων. Καὶ ὁ μὲν θάνατος αὐτῆς πιθανῶς ἐπῆλθεν ἐκ δυσεντερίας, ὑπάρχουσιν ὁμῶς καὶ οἱ διίσχυριζόμενοι ὅτι καὶ μὲν ἡσθάνησεν ἡ Λεκουβρέρ, ἀλλ' ἐθανατώθη διὰ κλύσματος δηλητηριασθέντος ὑπὸ τῆς δουκίσσης Μπουγιόν. Σπαρακτικὴ δὲ ἀληθῶς εἶνε ἡ περιγραφή τῆς ταφῆς τῆς. Ἡ περιήγμος καλλιτέχνης δὲν ἐτάφη εἰς κοιμητήριον οὔτε καὶ ἐτέθη εἰς φέρετρον, ἀλλὰ μετεκομίσθη ὡς ζῶον θνησιματὸν δια νυκτὸς ἐντὸς ἀμάξης καὶ κατεχύσθη εἰς λάκκον ἀσθέστου.

Εἰς τὴν ἀγγλικὴν Fortnightly Review δημοσιεύεται ὑπὸ τοῦ Maclarthy ἄρθρον περὶ νέου Σουηδοῦ δραματούργου, ὃν ὁ ἀρθρογράφος θεωρεῖ ἐφάμιλλον τοῦ Νορβηγικοῦ Ἰβσεν. Οὗτος εἶνε ὁ Αὐγουστος Στρίνδμπεργ, τὰ δὲ ἄριστα δράματά του ἡ Δεσποινὴ Ἰουλία, οἱ Σύντροφοι καὶ ὁ Πατέρας.

Ἡ Public Opinion τῆς Βασιγκτῶνος δημοσιεύει πράγματα ἀποδεικνύοντα ὅτι ὁ πληθυσμὸς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τείνει πρὸς ἐλάττωσιν διότι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖ ἔπαυσαν νὰ νυμφεύονται. Κατὰ τὸν ἀμερικανὸν ἀρθρογράφον αἱ Ἠνωμέναι Πολιτεῖς ἀριθμοῦσι 3,000,000 ἄνδρας ἀγάμους ἡλικίας 20—30 ἐτῶν. Ἐπὶ 1000 ἀνδρῶν οἵτινες συνεπλήρωσαν τὰ 30 ἔτη οἱ 600 εἶνε ἄγαμοι! Ἐν ἐξηκολούθῳ δὲ νυμφεύονται οἱ Ἀμερικανοὶ μὲ τὴν προθυμίαν, ὅσην εἶχον μέχρι τοῦ 1860, αἱ Ἠνωμέναι Πολιτεῖς θὰ εἶχον ἀποκτήσῃ ἐξ ἑκατομμύρια παιδίων περισσότερα.

Ἐν τῇ Classical Review τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου ὁ γνωστὸς ἐκδότης καὶ μεταφραστὴς τῆς Ἰλιάδος Walter Leaf γράφει ὡς ἑξῆς περὶ τῆς μεταφράσεως τοῦ κ. Ἀλ. Πάλλης, παραθέτων καὶ στίχους αὐτῆς ἐκ τοῦ Ζ:

Πάντες οἱ ἐνδιαφερόμενοι περὶ τῆς προόδου τῆς νέας ἑλλ. φιλολογίας ἀδύνατον νὰ μὴ παρετήρησαν εὐχαρί-